

Sygn. akt VI U 280/21

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

**Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie**

**VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Iwona Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2022 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. A.

przeciwko (...) w O.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek odwołania K. A.

od decyzji (...) w O. z dnia (...) r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 280/21

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w O. przyznał K. A. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z powodu doznania długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wysokości 15%.

**(decyzja z dnia 19 maja 2021 r. – a.r.)**

Od powyższej decyzji, K. A. złożył odwołanie, wnosząc o ustalenie wyższego niż 15% uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy z dnia 21 października 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał, że doznał mnogiego złamania miednicy, złamania masywu bocznego kości krzyżowej lewej, złamania gałęzi górnej i dolnej kości łonowej i kulszowej lewej, złamanie panewki stawu biodrowego lewego oraz złamanie panewki stawu biodrowego lewego oraz złamanie gałęzi dolnej i górnej kości łonowej prawej.

**(odwołanie – k. 1-3)**

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości jako bezzasadnego.

**(odpowiedź na odwołanie – k. 105-105v)**

**Sąd ustalił, co następuje:**

Odwołujący się jest zatrudniony w (...) jako monter instalacji wentylacji na podstawie umowy o pracę.

W dniu 21 października 2019 roku odwołujący się wykonywał prace na budowie Iwonicka 40 zlecone przez kierownika budowy – układał rurociąg kanalizacji na głębokości około 3 metrów. Po skończonej pracy, wychodząc z wykopu stanął

na ostatnim szczeblu drabiny, zakręciło mu się w głowie i następnie spadł z drabiny do wykopu. Upadł na lewy bok, przebywający z nim współpracownicy pomogli mu się wydostać z wykopu, nie mógł się samodzielnie poruszać wobec czego koledzy posadzili go krzesła. Wezwano pogotowie które po przyjechaniu na miejsce około godziny 16:10 udzieliło mu pierwszej pomocy i zabrał do szpitala.

Zdarzenie przez pracodawcę oraz organ rentowy zostało uznane za wypadek przy pracy.

***(protokół nr (...) r. – a.r., opinia z dnia 4 czerwca 2020 roku – a.r)***

Po zdarzeniu został zabrany do (...) Sp. z o.o. w W. na ul. (...). W toku postępowania diagnostycznego na oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej wykonano badania RTG klatki piersiowej, tomografię komputerową głowy, jamy brzusznej, szyi, klatki piersiowej. Został zakwalifikowany do leczenia zachowawczego, bez zaopatrywania go ortopedycznie w gips, ortezy, Zalecono fotelowo-łóżkowy tryb życia przez 2-3 miesiące oraz przyjmowanie leków przeciwwzkrzepowych i przeciwbólowych w razie konieczności. Nie stwierdzono złamania żebra VI po lewej stronie w wyniku wypadku.

***(karta informacyjna – k. 15-16, uzupełniająca opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 136-136v)***

Odwołujący po zakończeniu leczenia zachowawczego po wypadku z dnia 21 października 2019 roku porusza się sprawnie i wydolnie, ma prawidłowe zakresy ruchomości stawów biodrowych, stawów kolanowych, prawidłowo unerwione i ukrwione obie kończyny dolne. Przez 6 miesięcy po wypadku miał największe dolegliwości bólowe, które z czasem ulegały zmniejszeniu. Do stycznia 2020 roku poruszał się za pomocą kul łokciowych, potem samodzielnie.

W badaniu RTG 21 września 2021 roku po zakończeniu leczenia po wypadku stwierdzono wygojone bez przemieszczania złamanie dna panewki lewego stawu biodrowego i gałęzi lewej kości kulszowej.

Nie ma obecnie żadnych dolegliwości z powodu złamania kości krzyżowej lewej, tak jak kości prawej łonowej. Stan jego układu ruchu jest dobry.

Odwołujący doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 łącznie – 5% wg. pkt 96a z powodu przebytego złamania kości łonowych po prawej i lewej stronie i 10% wg. pkt 97a z powodu przebytego złamania miednicy ze złamaniem masywu bocznego kości krzyżowej lewej jako rozumianego złamania dna panewki bez zwichnięcia centralnego.

***(opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 120-120v, uzupełniająca opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 136-136v)***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt organu rentowego oraz opinii biegłego ortopedy K. K. głównej i uzupełniającej sporządzonych na podstawie analizy dokumentacji medycznej odwołującego oraz po jego zbadaniu. Opinie te były zbieżne co do oceny stanu zdrowia odwołującego zawierały logiczne uzasadnienie.

Sąd mając na względzie zastrzeżenia do opinii głównej zgłoszone przez pełnomocnika odwołującego zdecydował się zasięgnąć opinii uzupełniającej sporządzonej przez biegłego ortopeda. W swojej opinii biegły ortopeda ustosunkował się w pełni do zadanych przez pełnomocnika odwołującego pytań, zawarł także logiczne ich uzasadnienie. Pełnomocnik odwołującego złożył kolejne zastrzeżenia do opinii, tym razem uzupełniającej, jednak te nie mogły skutkować dopuszczeniem dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej, a tym bardziej dopuszczeniem dowodu z opinii innego biegłego ortopedy.

W zakresie zastrzeżeń zgłaszanych przez pełnomocnika odwołującego w piśmie procesowym z kart 144-145v. Pełnomocnik odwołującego wskazywał na nierzetelnie przeprowadzone badanie odwołującego, które jego zdaniem miało być przeprowadzone w sposób pobieżny. Sąd wskazuje, że zarówno w opinii głównej i uzupełniającej biegły podawał, że odwołujący poruszał się sprawnie, miał prawidłowe zakresy ruchomości stawów, a także że zgłaszał bolesności. Tym samym skoro biegły zawarł takie zapisy to musiał przeprowadzić badanie odwołującego, uważnie

obserwując jego zachowanie, dokonując badania fizykalnego. Jednocześnie zawarł też w swojej opinii informację o tym, że zgłasza dolegliwości bólowe, więc wbrew twierdzeniu pełnomocnika wysłuchał zgłaszanych przez niego dolegliwości. W żadnej z opinii nie ma jakiegokolwiek okoliczności świadczącej o jej pobieżności lub nierzetelności. Biegły opisał, że odwołujący doznał złamanie masywu bocznego kości krzyżowej lewej, jednak podał, że zostało ono wygojone bez przemieszczenia w sposób prawidłowy. Opinia wbrew temu co stwierdza pełnomocnik odwołującego nie jest niekompletna, albowiem obu opiniach biegły opisuje swoje wnioski i na ich potwierdzenie podaje wyniki badania odwołującego, a także przywołuje konkretne badania RTG, TK z konkretnymi datami które odwołujący wykonywał we własnym zakresie.

Pełnomocnik odwołującego wskazywał, że odwołujący na co dzień kuleje, ale mimo tego biegły zawarł zapis o sprawnym i wydolnym chodzie. Sąd nie ma podstaw aby negować taki zapis, ponieważ biegły w obu opiniach potwierdza te wskazania, a także brak jest obiektywnego interesu i powodu dlaczego miałby pisać nieprawdę w swoich opiniach. Gołosłownym i nieuprawnionym jest teza pełnomocnika, że biegły ortopeda już przed badaniem i wydaniem opinii miał z góry założoną tezę i trzymał się jej bez względu na zastrzeżenia odwołującego. Biegły jak wynika z opinii uzupełniającej odpowiedział z uzasadnieniem na pytania które zadał mu pełnomocnik odwołującego w zarzutach do opinii głównej. Ponadto nie zostało wykazane przez pełnomocnika jakimikolwiek racjonalnymi i logicznymi argumentami dlaczego biegły, będący profesjonalistą który sporządził już bardzo wiele opinii dla tutejszego Sądu, miał zakładać już przed wydaniem opinii z góry, że wyda niekorzystną opinię dla odwołującego.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy.

Sąd mając na względzie fakt, że opinii główna i uzupełniająca sporządzone przez biegłego ortopeda K. K. są pełne, zawierają logiczne wnioski, a powołanie innego biegłego celem wydania kolejnej opinii jako ortopeda doprowadziłoby przedłużenia postępowania, podczas gdy wszystkie niezbędne okoliczności zostały już ustalone.

Sąd pominął również dowód z przesłuchania strony odwołującej się jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania, albowiem wszelkie okoliczności zostały już wyjaśnione, a biegły również przeprowadził z odwołującym wywiad medyczny w trakcie badania. Odwołujący przedstawił więc wtedy schorzenia i dolegliwości na jakie cierpi po zakończeniu leczenia.

Mając tak ustalony stan faktyczny Sąd przeszedł do rozważenia zasadności odwołania.

### ***Sąd zważył, co następuje:***

Odwołanie podlegało oddaleniu w całości jako bezzasadne.

Na wstępie Sąd wskazuje, że przedmiotem sporu nie było uznanie zdarzenia z dnia 21 października 2019 roku za wypadek przy pracy. Organ rentowy nie kwestionował, że zdarzenie z tego dnia jest wypadkiem przy prac. Jednocześnie Sąd wskazuje, że przedmiotem sporu było ustalenie procentowej wysokości długotrwałego lub stałego uszczerbku na zdrowiu odwołującego. Jak wynika z zaskarżonej decyzji Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że

odwołujący K. A. doznał długotrwałego uszczerbku z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 15% i w takiej wysokości wypłacił mu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 – 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych Ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

Zasady oraz wysokość ustalonego uszczerbku na zdrowiu ze względu na konkretne schorzenia i następstwa reguluje Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Do tego rozporządzenia dołączona jest tabela – „Załącznik Ocena Procentowa Stałego Lub Długotrwałego Uszczerbku Na Zdrowiu” na podstawie którego ustalenie są określone procenty uszczerbku na zdrowiu.

Jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych na podstawie opinii biegłego ortopedy K. K., zaskarżona decyzja ZUS przyznająca odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu odpowiada prawu.

Na 15% długotrwały uszczerbek na zdrowiu składa się 5% uszczerbku na zdrowiu w związku z poz. 96a załącznika do rozporządzenia i 10% w związku z poz. 97a załącznika do rozporządzenia. Odwołujący w wyniku wypadku doznał mnogiego złamania miednicy ze złamaniem kości łonowej prawej i lewej. Po zakończeniu leczenia doszło do dobrego wygojenia tych złamań, bez konieczności zaopatrzenia ortopedycznego w gips. Nie doszło do przemieszczenia kości względem stanu sprzed wypadku, a po wyleczeniu złamanie kości miednicy i łonowej jest niewidoczne. Również brak dysfunkcji po złamaniu i wyleczeniu potwierdza prawidłowa ruchomość stawów biodrowych oraz sprawny i wydolny chód. Biegły nie notował tego, że odwołujący utykał na którąkolwiek z nóg. Ponadto złamanie samej miednicy w odcinku przednim jest wygojone dobrze, bez przemieszczenia, nie powoduje obecnie żadnych dolegliwości ruchowych, czy ograniczeń w chodzie. Subiektywne odczuwanie bólu przez odwołującego nie ma wpływu na ustalenie, że jest to stały uszczerbek na zdrowiu z powodu złamań.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący obecnie nie doświadcza następstw wypadku przy pracy, ponieważ porusza się wydolnie, sprawnie z pełnymi zakresami ruchomości stawów miednicy i niżej. Upośledzenie sprawności organizmu u odwołującego trwało powyżej 6 miesięcy, ale z powodu braku następstw ujemnych doznanych złamań po wyleczeniu, przy ustalaniu procentowego uszczerbku na zdrowiu należało przyjąć minimalne, dopuszczalne procentowe ustalenia według poz. 96a (5%) i 97a (10%).

Jednocześnie Sąd stwierdza, że odczuwalne dolegliwości bólowe są kategorią niemierzalną biorąc pod uwagę uszczerbek na zdrowiu, jeśli ustalany jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Jest to kategoria indywidualna dla każdej osoby i retrospektywnie może być odbierana inaczej niż w momencie przeprowadzania wywiadu w trakcie badania. Dodatkowo należy wskazać, że nawet jeśli odwołujący okresowo odczuwa ból, to ze względu na wydolność chodu, pełne zakresy ruchu stawów, nie uniemożliwia mu to prawidłowego funkcjonowania. Z wiedzy powszechnie dostępnej krótkotrwałe leczenie odległości bólowych może odbywać się farmakoterapią, która notabene była odwołującemu również zapisana w trakcie leczenia szpitalnego jako środki przeciwbólowe.

Tym samym decyzja ZUS zaskarżona przez odwołującego jest prawidłowa, odwołanie jako bezzasadne podlega oddaleniu.

(...)